

ganske simpelt ikke været Tid til at indhente sagkyndig Oplysning vedrørende dem — men saa meget mere Anledning er der til ikke at slaa sig til Ro med disse almindelige Betragtninger om, at saa snart en offentlig Myndighed har forvoldt Skade, skal den selvfølgelig erstatte den. Hvis det f. Eks. viser sig, at Vandet ved Højvande stiger blot 6 Tommer højere i Kvarteret ved Havnen, end Tilfældet er nu, vil det muligvis kunne fremkalde ganske alvorlige Kalamiteter og bevirke meget store Bekostninger for vedkommende Grundejere, og saa forekommer det mig rimeligt og forsigtigt, at der staar et Ord i Loven om, hvem disse Udgifter komme til at paa-hvile. Hvis det ikke staar der, er det min Overbevisning, at det er Grundejerne, der komme til at betale det, hvorledes saa end Lovgivningens almindelige Grundsætninger tage sig ud.

Aff. Christensen: Jeg har med megen Glæde hørt udtale her, saavel fra den højtærede Minister, som fra forskellige ærede Medlemmers Side, at det her i Landet skal være uomtvistelig gældende Ret, at naar Stat eller Kommune, kort sagt det offentlige, foretage Entrepiser, Byggeforetagender eller andet og derved skader private, blive de erstatningspligtige. Jeg blev meget glad derved, men endnu gladere vilde jeg dog være, om man ved en eller anden Lejlighed fik dette Princip bestemt statueret ved Lov, thi jeg kan ikke vinde mine Processer paa Basis af Udtalelser her i Rigsdagen af den højtærede Minister eller af ærede Medlemmer. Det maa gaa saaledes til for en Ret, at jeg maa kunne sætte min Finger bestemt paa det Sted, hvor det staar skrevet i Loven; men det Sted kan jeg ikke finde, og jeg tror ikke, at den højtærede Minister kan oplyse mig om, hvor det findes. Disse Principper, som anerkendes fra alle Sider, men som, hver Gang de skulle bruges, ere Tvivl underkastede, om hvorvidt de overhovedet findes, er af en noget farlig Natur. Jeg skal tillade mig — jeg havde nær sagt, at erindre om — at anticipere en Ting, som vi i Løbet af faa Minutter komme ind paa. Det kan i dette Tilfælde ikke siges at ligge uden for Dagsordenen, ej heller uden for denne Sag; det er Fiskeriet i Randers Fjord. I en lang Aarrække har Randers Kommune uddybet Sejldybet og forbedret Randers Havn derved, at de med Muddermaskine og paa anden Maade har oprenset en 15—16 Fod dyb Rende ud gen-

nem Fjorden, og den Fyld, de have faaet, have de kastet ind til Siden, ind over Grundene og derved vundet Land, men samtidig have de tilintetgjort et meget stort og betydeligt Fiskevand til økonomisk Skade og delvis Ruin for en meget stor Fiskerbefolkning. Nu har jeg i de sidste Par Aar beskæftiget mig meget med denne Fiskerbefolkning derovre og dens Interesser, men skønt disse Folk have meget stor Lyst til at faa Erstatning og Hjælp, har jeg dog aldrig hørt, at der skulde være et saadant Princip, som de kunde lægge frem over for Havneraadet derovre, og faa sig tilkendt det i deres Indtægter manglende Beløb. Jeg vil derfor, hvad denne Sag angaar, med Hensyn til Amager og Sjællands Kyster og Kjøbenhavns Havns nære Omegn sige, at jeg for mit Vedkommende tror, at vi, naar vi skulle varetage de private og Lodsejernes Interesser, ere mere sikre, naar vi faa en lille Bemærkning herom i Loven, end vi ere ved at henholde os til almindelige Principper, som det kan være, at Højesteret i sin Tid ikke kan finde, og som, naar de skulle findes, kun kunne findes med meget stort Besvær og Bekostning for de vedkommende.

Indenrigsministeren (Bramsen): Til det ærede Medlem, der nu satte sig, vil jeg gøre den Bemærkning, at der ogsaa er mange andre overflødige eller skadelige Udtalelser, som ikke findes i Lovforslagets Bemærkninger. Det, hvortil jeg ikke er villig, er at tage denne Bestemmelse, om hvilken der nylig blev udtalt, at der ikke blev fremsat nogen Kritik mod dens Affattelse. Det har jeg ikke syntes var nødvendigt, saa længe jeg henstillede til den ærede Forslagsstiller foreløbig at tage sit Forslag tilbage. Men det er i Virkeligheden saaledes, at man ved dette Ændringsforslag giver Lodsejerne en større Ret, end de have nu, og det er dog ikke Meningen, fordi man vil give dem Erstatning for lidt Skade. Der staar nemlig her i Ændringsforslaget, at Kjøbenhavns Havn skal sørge for, at den sydvestlige Del af Amager tilbørlig sikres mod Højvande; men det har Kjøbenhavns Havn for nærværende Tid ikke nogen Forpligtelse til at gøre, og det er altsaa det, der statueres her, hvis vi vedtage Ændringsforslaget, at det skal Kjøbenhavns Havn gøre. Det er altsaa urigtigt. I det hele taget kan jeg ikke forstaa, at det ikke skulde gøre nogen Skade, at det høje Ting vedtager dette Ændringsforslag, thi